

ning, som den oprindelige Hjælpekasselov satte paa dette Punkt.

En anden Bestemmelse, vi have foreslaaet i Loven, gælder de ikke-forsørgelsesberettigede, de værdige trængende i en Kommune, som ikke ere forsørgelsesberettigede i vedkommende Kommune. Det er efter Hjælpekasselovens Aand og Bogstav, at de ikke skulle være udelukkede fra Hjælp i Kommunen af Hjælpekassen. Men desuagtet er Hjælpekasseloven paa dette Punkt ingenlunde altid bleven udført i Overensstemmelse med dens Aand og Bogstav. Der har hos mange kommunale Raad været en Tilbøjelighed til at skyde de ikke-forsørgelsesberettigede bort fra Hjælpekassen, vel nok ud fra den Betragtning, at hvis man hjælper dem ved Hjælpekassen, faar man ikke noget Statstilskud, der beløber sig til over en Trediedel af den Omkostning, Kommunen der paadrager sig, men hvis man anbringer dem paa Fattigvæsenet, kan man kræve et langt større Beløb refunderet af vedkommende Forsørgelseskommune. For at fremhæve det uheldige i den Bestræbelse, som her har gjort sig gældende, have vi ønsket at foreslaa den Vending sat ind i Loven, som udtrykkelig angiver, at Hjælpen ikke kan nægtes af den Grund, at vedkommende ikke er forsørgelsesberettiget i Kommunen. Det er naturligvis ikke en Bestemmelse, som kan tvinges igennem, idet det stadig vil være saaledes, at Hjælpen ydes efter Skøn i hvert enkelt Tilfælde, og hvor man ikke vil have en, som ikke er forsørgelsesberettiget, kan man naturligvis finde andre Grunde til ikke at tage vedkommende med. Men jeg er dog tilbøjelig til at tro, at naar det udtrykkelig fastslaaes i Loven, hvad Lovens Mening er paa dette Punkt, vil man komme ud over nogle af de Vanskeligheder, som her have gjort sig gældende.

Det næste Hovedpunkt gælder Enker med uforsørgede Børn, og Tanken er den, at man skulde opnaa i alt Fald en Begyndelse til at komme disse Enker til Hjælp, en beskedent Begyndelse, men en Begyndelse, hvoraf der maaske senere kunde udvikle sig noget mere omfattende. Det foreslaas her, at det skal fremhæves i Hjælpekasseloven som en Hovedopgave for Hjælpekasserne at hjælpe Enker med uforsørgede Børn og saaledes, at Hjælpen ydes i Forhold til Antallet af uforsørgede Børn. Vi ønske tillige, at der skal aflægges særskilt Regnskab over, hvor meget der er gaaet til Enker med faderløse Børn, for at man derved kan faa en Over-

sigt over, hvor stor en Del af Hjælpekassens Pengemidler der anvendes paa dette Omraade.

Nu ville ærede Medlemmer kunne spørge, hvorledes det gaar med Pengene hertil, og dertil kan jeg svare, at noget mere kommer der forhaabentlig ind i Hjælpekasserne ved Kirkebøsserne, og dernæst, at det er Tanken med dette Lovforslag noget at forøge det Statstilskud, der nu er til Raadighed. Efter selve Hjælpekasseloven er Statstilskuddet 250,000 Kr. aarlig. Dette Beløb er ved en Ekstralov i Fjor blevet forøget til 450,000 Kr. Disse 450,000 Kr. ere ikke alle blevne brugte, der er kun brugt 400,000 Kr. Vi foreslaa nu, at det ved Lov skulde fastsættes, at der kan anvendes indtil $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Tilskud fra Statens Side, altsaa 100,000 Kr. mere, end der forrige Aar er blevet brugt. Dertil vil endda komme, at der fra forrige Aar vil være til Raadighed et Beløb af 50,000 Kr., saa at der i det nærmest kommende Aar, hvor Virkningerne af den ekstraordinære Arbejdsløshed endnu i nogen Grad ville gøre sig gældende, efter dette Lovforslag vil være til Raadighed for Hjælpekasserne et Beløb af 550,000 Kr. fra Statens Side, det øvrige Beløb maa vedblivende søges fra Kommunerne.

Ærede Medlemmer ville saa kunne spørge, om man ikke simpelthen kunde have bestemt, at $\frac{1}{3}$ af Beløbet skulde afholdes af Statskassen. Derved er imidlertid den meget store Vanskelighed, at det er fuldkommen uberegneligt, hvad dette kunde føre til af økonomiske Ofre for Statens Vedkommende, og det er ikke Tider, hvor Staten lettelig paatager sig økonomiske Ofre af uberegneligt Omfang. Sagen er nemlig, at hvis en saadan Bestemmelse blev sat ind, vilde der være stærk Fristelse for de kommunale Raad til i meget stort Omfang at føre Fattigudgifterne over paa Hjælpekasserne, idet man for Fattigvæsenets Vedkommende selv kommer til at betale, medens man, naar man fører Udgifterne over til Hjælpekasserne, faar $\frac{1}{3}$ refunderet af Statskassen. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis dette først gaar ind i de kommunale Raads Bevidsthed, vil det ikke vare længe, inden en stor Del af Fattigudgifterne overføres paa Hjælpekasserne, en i og for sig meget heldig Foranstaltning, men som for Statskassen vil frembyde store Vanskeligheder, saa længe de nuværende Regler gælde, at Statskassen refunderer en Del af Hjælpekassernes Udgifter, men ikke nogen Del af Fattigudgifterne.